

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: M. K., narozený X, bytem S.
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod
kaštany 245/10, 160 00 Praha 6 - Dejvice

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Odbor dopravy a
silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 304 13 Plzeň

o žalobě ze dne 12. 2. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2021 č. j. PK-DSH/
830/21

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I.
Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

1. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru dopravy, č. j. 2/OD-PŘEST/620/19-32 BB ze dne 11. 11. 2020 a toto rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích s porušením ust. § 18 odst. 3 téhož zákona, ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích v souvislosti s porušením ust. § 6 odst. 8 v návaznosti na ust. § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona, za což byla žalovanému uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a úhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč, bylo potvrzeno. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce dne 6. 10. 2019 v čase 11:05 hod. řídil na pozemní komunikaci č. I/20 u křižovatky na obec Číhaná ve směru jízdy na obec Plzeň vozidlo BMW 330, RZ : X, přičemž mu byla za pomoci měřícího zařízení LaserCam4 naměřena rychlost jízdy 197 km/hod., po odečtení maximální možné odchylky měření v hodnotě +/- 3% nejméně 191 km/hod. v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 90 km/hod., tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy nejméně o 91 km/hod. a po zastavení a kontrole ze strany hlídky Policie ČR žalobce na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz. Žalovaný k otázce neprovedení svědecké výpovědi paní X v řízení u správního orgánu I. stupně zrekapituloval, že se tato svědkyně nedostavila k ústnímu jednání dne 3. 8. 2020, až následně byla založena její omluva, která byla odůvodněna její zdravotní indispozicí. Následně byla předvolána k jednání na den 16. 9. 2020, k němuž se z důvodu probíhající pandemie a aktuálního zdravotního stavu, kdy již několik dnů má příznaky virové nákazy, omluvila z elektronické adresy X, přičemž své tvrzení nikterak nedoložila a k jednání se nedostavila. Správní orgán I. stupně shledal omluvu za obstrukční jednání, když se svědkyně opakovaně krátce před ústním jednáním omluvila ze zdravotního důvodu, aniž by doložila potvrzení důvodu omluvy a rozhodl se proto, že ji již předvolávat nebude. Žalobce ani jeho zmocněnec nevyužili svého práva na vyjádření k podkladům ve lhůtě stanovené v souladu s žádostí zmocněnce. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce blanketní odvolání, jež nebylo ani přes výzvu doplněno. Žalovaný jakožto odvolací orgán neshledal při přezkoumání věci vady v procesním postupu správního orgánu ani věcné správnosti napadeného rozhodnutí a měl je za věcně správné a zákonné. Uvedl, že nelze pochybovat o skutečnosti, že vozidlu žalobce byla v inkriminovanou dobu naměřena měřičem rychlosti rychlost jízdy po odečtu maximální možné odchylky měření 191 km/hod, což vyplývá z fotografie z měřícího zařízení s údajem o naměřené rychlosti 197 km/hod., na níž je viditelné vozidlo tovární značky BMW tmavé barvy a na dalších fotografiích pořízených v krátkém časovém sledu za první fotografií z měření je též čitelná registrační značka vozidla, na přední části vozidla žalobce je bíle zaznamenán záměrný kříž, resp. jeho střed a žalovaný tak neměl žádné pochybnosti o tom, že na všech zmíněných fotografiích ve spisové dokumentaci je zachyceno stejné vozidlo, jako bylo po opakovaném změření rychlosti zastaveno k silniční kontrole. Na žádném ze série snímků pořízených při měření vozidla řízeného žalobcem nebylo ve stejném směru jízdy zachyceno žádné jiné vozidlo a nelze tak ani uvažovat, že by změřená rychlost mohla být jiného vozidla než řízeného žalobcem. Rovněž nelze pochybovat o tom, že žalobce na místě silniční kontroly nepředložil řidičský průkaz, který neměl u sebe. Žalovaný neshledal v předcházejícím správním řízení žádné porušení práv žalobce a uložené správní tresty byly uloženy v souladu se zákonem v přiměřené výměře odpovídající zohledněným polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, přičemž zhodnocení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

formy zavinění přestupku jako nedbalost vědomá nebyla v tomto směru hodnocena ve prospěch ani neprospěch. Žalovaný jakožto odvolací správní orgán konstatoval, že se správní orgán I. stupně řádně zabýval návrhy žalobce na provedení navržených důkazů a u těch, jejichž provedení neshledal za potřebné z důvodu jejich nadbytečnosti, neboť skutkový stav se podařilo objasnit i bez jejich provedení spolehlivě, se s důvody jejich neprovedení řádně vypořádal. Nesouhlasil s argumentací správního orgánu I. stupně ohledně nedodržení formy podání v případě realizovaných omluv svědkyně X, neboť omluva není podáním a nelze tak zmíněný požadavek na omluvu uplatňovat, to však nic nemění na tom, že pokud se svědkyně opakovaně na předvolání nedostavovala a své údajné zdravotní důvody nedokládala, pak za situace, kdy byl skutkový stav spolehlivě zjištěn na základě provedených důkazů a podkladů a uvedený výsledek tak nebyl zapotřebí, nebylo nutné svědkyni k podání svědecké výpovědi donucovat cestou donucovacích prostředků a bylo možné od jejího výsledku upustit. Kdyby žalobce chtěl, aby svědkyně vypovídala, mohl ji dopravit i mimo termín ústního jednání k výsledku, což však neučinil, stejně tak jako nebrojil ani proti upuštění od jejího výsledku poté, co byl s tímto postupem správního orgánu seznámen.

II.

Žaloba

2. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen silniční zákon). Žalobce namítal, že správní orgán učinil závěr, že se tohoto přestupku dopustil ve formě zavinění nedbalosti vědomé, který však nemá oporu ve spise ani v provedeném dokazování a rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán neprokázal, že by žalobce věděl, že u sebe řidičský průkaz nemá. Žalobce byl dále zkrácen na svých právech, pokud správní orgán neprovedl důkaz svědeckou výpovědí svědkyně X, spolujezdce žalobce za situace, kdy akceptoval návrh žalobce na provedení její výpovědi, či považoval sám za vhodné ji vyslechnout, avšak následně od její výpovědi upustil poté, co se z podání výpovědi omluvila s odkazem na probíhající epidemii a správní orgán její jednání vyhodnotil jako „obstrukční“. Její výpověď však byla způsobilá prokázat, zda žalobce opravdu měl na tachometru takovou rychlost, jež je mu kladena za vinu a zda žalobce věděl či nevěděl, zda má řidičský průkaz u sebe v momentě, kdy započal jízdu, či zda to ev. v průběhu jízdy zjistil. Provedení této výpovědi proto bylo z hlediska zjištění skutkového stavu důležité. V neprospěch žalobce správní orgán při úvaze o sankci zohlednil „místo a čas spáchání přestupků“, přičemž ve prospěch žalobce hodnotil, že přestupky neměly za následek hmotnou škodu či zranění osob. Co se týče místa a času spáchání přestupku, správní orgán toto hodnotil tak, že se sice jednalo o dopolední hodiny v den pracovního volna na pozemní komunikaci I/20, avšak i v tuto dobu hodnotil, že se jedná o komunikaci s vysokou frekvencí ostatních účastníků silničního provozu. Takový závěr však dle žalobce nemá oporu v provedeném dokazování ani v podkladech pro rozhodnutí, přičemž nebyl proveden žádný důkaz, z něhož by se podávalo, že v daný moment byla na daném místě vysoká frekvence ostatních účastníků silničního provozu a správní orgán ani neodkázal na žádnou svou znalost z úřední činnosti a není ani obecně známá skutečnost, že by v neděli dopoledne byl u křižovatky na obec Číhaná zvýšený provoz. Žalobci je naopak obecně známo spíše to, že z dopravních statistik vyplývá, že v neděli dopoledne je provoz výrazně

slabší s ohledem na to, že jde o den pracovního klidu a vozidla nad 3,5 tuny mají jízdu až na výjimku zakázánu. Z tohoto důvodu má žalobce za to, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ rozhodnutí, nemá oporu v podkladech pro rozhodnutí. Dále žalobce poukázal na nesprávné hodnocení důkazů ohledně neprokázání naměřené rychlosti, kdy správní orgán nesprávně hodnotil důkaz výstupem z rychloměru. Správní orgán vzal za základ rozhodnutí snímek zobrazující naměřenou rychlost 197 km/hod., tedy vzal za zjištěnou rychlost vozidla (po odečtu odchylky) nejméně 191 km/h. Prvním důvodem svého závěru o nesprávném hodnocení důkazu ohledně neprokázání naměřené rychlosti je dle žalobce skutečnost, že ani na jednom ze tří snímků měření ze spisu není identifikovatelné vozidlo žalobce, neboť na nich není viditelná registrační značka, nejsou viditelné ani žádné markanty, jako např. barva, typ, model vozidla a žádné prvky jeho výbavy, jež by jej odlišily od jiných vozidel a dle nichž by bylo možné vozidlo identifikovat. Druhým důvodem je skutečnost, že ani na jedné z fotografií nelze prokázat, že by záměrný kříž ležel na měřeném vozidle, přičemž podmínkou užití snímku k dokazování je, v souladu s vyjádřením Českého metrologického institutu, „umístění středu záměrného kříže na vozidle“. Na jednom z posuzovaných snímků (v pořadí třetím) je přitom jasně viditelné, že záměrný kříž leží mimo vozidlo. V případě prvního a druhého snímku pak nelze jednoznačně říci, zda záměrný kříž leží ještě na vozidle, nebo mimo něj, neboť snímky jsou příliš nekvalitní, aby takové zjištění mohlo být učiněno, neboť pravděpodobnost, že se záměrný kříž nachází ještě na vozidle či mimo něj, je 50:50. Nemohl-li správní orgán věrohodně posoudit, zda se střed měřicího kříže nachází ještě na naměřeném vozidle, či již mimo něj, pak z nich neměl při rozhodování vycházet a měl hodnotu rychlosti zjistit ze zbylých snímků, přičemž ty však svědčily o rychlosti nižší. Zjistil-li správní orgán, že snímky spolehlivě svědčí o rychlosti vozidla jen za určité okolnosti, kterou však nebylo možné přezkoumat, nemohl na jejich základě rozhodnout a mohl tak rozhodnout jen na základě zbylých snímků, což se však nestalo. Třetím důvodem je, že výkaz z měření vykazuje zjevné vady a je *prima facie* viditelné, že výstup je vadný, neboť jsou předkládány nemožné údaje. Ve výstupu z rychloměru je totiž pod ID akce 25021 uvedeno, že k tomuto měření došlo dne 6. 10. 2019 v 11:05:12, přičemž bylo provedeno ze vzdálenosti 261,20 metrů. Pod následným ID akce 25022 pořízeným též v čase 11:05:12 je však také uvedeno, že bylo měřeno ze vzdálenosti 261,20 metrů. Z vyjádření Českého metrologického institutu se podává, že každá fotografie odpovídá samostatnému měření a s ohledem na ruční režim měření to znamená, že pro pořízení každé fotografie musel policista stisknout spoušť. Pokud by však – při rychlosti pohybu vozidla 197 km/hod. nemělo dojít ke změně zaměřené vzdálenosti udávané s přesností na desetinu metru, nesmělo by vozidlo za tuto dobu překonat vzdálenost větší, než desetinu metru. Rychlost 197 km/hod. však lze vyjádřit též jako 54,7 m/s, což znamená, že vozidlo jeden metr ujede za 0,018 sekundy, a tedy desetinu metru ujede za 0,18 sekundy. Je přitom nereálné, že by policista během 0,18 sekundy provedl hned dvě měření, tím spíše za situace, kdy jedno měření trvá jen rychloměru 0,3 sekundy (tj. jen samotné měření, bez času potřebného ke stisku spouště a zobrazení záznamu). Je tedy nemožné, aby byla dvě měření provedena v rozmezí 0,18 sekundy. Výstup z rychloměru je tedy zatížen zásadní vadou, neboť buď „něco nefungovalo správně“, nebo s výstupem bylo manipulováno, avšak je zcela nereálné, aby se skutečnosti udály tak, jak se podává z výstupu z měření. Správní orgány tedy vycházely ze tří prvních fotografií, na nichž je uvedena hodnota naměřené rychlosti 197 km/h, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

právě tyto odpovídaly též vymezení okruhu dokazování sdělením obvinění, přičemž prvé dvě z nich nemohly vzniknout tak, jak je na nich uvedeno, neboť je takový průběh nereálný. Na třetí fotografii je zase záměrný kříž s určitostí mimo vozidlo, kdy takový výstup z měření je neprůkazný a podklady ve spise neprokazují, že by žalobce jel rychlostí nejméně 191 km/h. Žalobce a jeho advokát se v žalobě dále obsáhle zabývali nesouhlasem s vyvěšením jejich osobních údajů a zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu ve věci na internetu Nejvyšším správním soudem na webu Nejvyššího správního soudu.

3. Žalobce se dále domáhal, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek.
4. Usnesením zdejšího soudu č. j. 17 A 27/2021-40 ze dne 16. 3. 2021 byl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný k námitkám žalobce uvedl, že ani v návaznosti na tyto námitky neshledal žádných vad při stanovení formy zavinění u přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2020. Pro posouzení formy zavinění přestupku spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu při silniční kontrole policejní hlídce není podstatné, zda si byl žalobce v době započetí řízení motorového vozidla vědom toho, že u sebe nemá řidičský průkaz či nikoli, neboť je nutno trvat na tom, že žalobce jako držitel řidičského oprávnění si musel být vědom toho, že u sebe při řízení motorového vozidla musí mít řidičský průkaz a tento má povinnost při silniční kontrole předložit. Pokud jej nepředložil, pak se dopustil svým protiprávním jednáním přestupku zaviněného právě vědomou nedbalostí. Za účelem stanovení formy zavinění nebylo zapotřebí provedení zvláštního dokazování nad rámec spisové dokumentace, z níž je patrné, že odvolatel je držitelem řidičského oprávnění i že řidičský průkaz při provedené kontrole nepředložil. Jeho rozhodnutí stejně jako rozhodnutí správního orgánu 1. stupně jsou přezkoumatelná, neboť postačovalo, že bylo provedeno dokazování k tomu, zda byl řidičský průkaz žalobcem předložen.
6. K námitce týkající se neprovedení důkazu svědeckou výpovědí svědkyně X žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně se v odůvodnění svého konečného rozhodnutí ve věci řádně zabýval tím, z jakých důvodů netrval na provedení výsledku této svědkyně, kdy s tímto odůvodněním se povětšinou ztotožnil, pouze argumentaci v části týkající se nedoložení omluvy kvalifikovaným způsobem odmítl jako neopodstatněnou, což však nemění nic na tom, že neshledal důvodu, pro nějž by měl správní orgán I. stupně na provedení výsledku a donucování k poskytnutí svědecké výpovědi svědkyně trvat, neboť s ohledem na spolehlivé zjištění skutkového stavu věci v návaznosti na provedené dokazování toto nebylo potřebné a ke snaze o provedení výsledku této svědkyně přistoupil správní orgán I. stupně výlučně s ohledem na důkazní návrh žalobce, neboť její výsledek z úřední povinnosti nebyl zapotřebí a i bez něj byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Žalobce tak neprovedením výsledku svědkyně nebyl nikterak krácen na svých právech, neboť za účelem prokázání formy zavinění přestupku nepředložením řidičského průkazu ani překročení rychlosti mimo obec tak výsledku této svědkyně nebylo zapotřebí. Navržená svědkyně opakovaně neprokázala

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

důvodnost nedostavení se k provedení výslechu. Tehdejší zmocněnec žalobce poté, co od výslechu zmíněné svědkyně bylo upuštěno, byl o tomto postupu vyrozuměn a nikterak proti němu nebrojil.

7. K námitkám týkajícím se nesprávného vyhodnocení frekventovanosti pozemní komunikace v místě a čase, v němž došlo ke spáchání přestupku, žalovaný uvedl, že jde o páteřní komunikaci, přičemž z fotografií založených ve spise je zřejmé, že v protisměru se pohybovalo jiné vozidlo a frekventovanost proto nebyla zanedbatelná, ač se jednalo o dopolední hodinu dne pracovního klidu a dopolední hodinu. V situaci, kdy se žalobce dopustil vedle přestupku nepředložení řidičského průkazu též vysoce závažného přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec nejméně o 101 km/h, by i za spáchání pouze tohoto přestupku i kdyby bylo zohledněno více polehčujících okolností, bylo uložení správních trestů ve výměře, jež byla stanovena správním orgánem I. stupně, adekvátní, neboť uložení správních trestů v nižší výměře by, s ohledem na řidičskou minulost žalobce, nepřineslo naplnění jejich účelu. Pro přijetí závěru o frekventovanosti předmětné pozemní komunikace pak zcela postačuje obecně známá skutečnost, že páteřní komunikace I. třídy jsou komunikacemi obecně velmi frekventovanými, byť nezpochybňuje, že komunikace nižších tříd skutečně mohou být o víkendech a v dopoledních hodinách málo frekventované. Tvrzení žalobce o tom, že je obecně známo, že o víkendu v dopoledních hodinách je slabší provoz, pak žalovaný považuje, s ohledem na uvedené skutečnosti, za vyvrácené.
8. K námitkám žalobce týkajícím se neprokázání naměřené rychlosti žalovaný uvedl, že skutečnost, že se ve spisové dokumentaci nacházejí i fotografie z měření s nižší naměřenou rychlostí než 197 km/hod., neznamená, že by správní orgán I. stupně nemohl vycházet z první fotografie z měření s nejvyšší naměřenou rychlostí u téhož měřeného vozidla. Žalovaný nemá pochybnosti o relevantnosti provedeného měření ani o způsobu měřicího zařízení k měření rychlosti ani o tom, že policista, který měření prováděl, byl k tomuto úkonu způsobilý. Nejsou pochybnosti ani o tom, že bylo změřeno právě vozidlo řízené žalobcem, když nemohlo dojít k záměně s jiným vozidlem, neboť toto vozidlo měli policisté dle svých výpovědí na dohled od změření až do zastavení. Pro relevantnost provedeného měření proto není podstatné, zda lze určit z pořízené fotografie z měření registrační značku vozidla, jeho typ či markanty. Pokud by bylo k silniční kontrole zastaveno jiné vozidlo, než kterému by bylo naměřeno předmětné překročení nejvyšší dovolené rychlosti nejméně o 101 km/hod., tak by proti tomuto žalobce brojil již v oznámení přestupku, což však nenastalo a žalobce odmítl oznámení podepsat a k věci se vyjadřovat. Kromě toho nelze zejména na poslední fotografii z měření, jež nebyla užita k prokázání rychlosti jízdy a je na ní zaznamenána rychlost jízdy 183 km/hod. přehlédnout viditelnou přední masku měřeného vozidla, na níž je patrné logo tovární značky vozidla BMW, kdy vozidlo je na všech měřeních stejné, byť viditelné na větší vzdálenost – viz světla a tvar vozidla. Totožnost měřeného vozidla s vozidlem zastaveným tak byla řádně prokázána.
9. K tvrzení žalobce, že se záměrný kříž nenachází na vozidle, žalovaný uvedl, že s tímto nesouhlasí, na fotografii z měření rychlosti, jež byla použita pro stanovení rychlosti nejméně 191 km/h (naměřeno 197 km/h) je záměrný kříž namířen na přední část vozidla a pro posouzení není podstatné, že vzhledem ke své velikosti je záměrný kříž zobrazen

částečně i na vozovce. Podstatným je že se záměrný kříž většinou svého rozpětí a jeho středem nachází na předmětném vozidle. Souladnost měření rychlosti s návodem k obsluze měřicího zařízení pak potvrdilo i vyjádření ČMI, z něhož je patrné, že měření bylo tímto metrologickým institutem vyhodnoceno jako průkazné a byl vyloučen slip efekt. Snímek z měření rychlosti, z něhož bylo vycházeno při stanovení naměřené rychlosti byl pro posouzení této skutečnosti dostatečně kvalitní a nepřipouští žádnou pochybnost o dotyku paprsku při měření na přední části změřeného vozidla.

10. K námitce a argumentaci žalobce, že výkaz z měření vykazuje zjevné vady, kdy je viditelné, že výstup je vadný, neboť jsou předkládány nemožné údaje, žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce považuje za ryze účelové a odkázal na závěr ČMI k provedenému měření rychlosti, z něhož vyplývá, že měření bylo průkazné a na tomto ryze odborném posouzení pak námitky žalobce, jenž není odborníkem, nemohou nic změnit a je tak zbytečné se k tomu podrobněji vyjadřovat. K posouzení relevantnosti měření je odborně způsobilý právě Český metrologický institut a ten předmětné provedené měření posoudil.
11. Žalovaný nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nedomnívá se, že by o skutkovém stavu existovaly jakékoli pochybnosti a že by rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalobou napadené rozhodnutí nebylo opřeno o zjištění z provedených důkazů a podkladů, proto navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV.

Posouzení věci soudem

12. O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba je nedůvodná.
15. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: Z úředního záznamu Policie ČR a z Oznámení (předání) přestupku Policií ČR Městskému úřadu Nýřany ze dne 6. 10. 2019 vyplývá, že je žalobce podezřelý z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, jehož se měl dopustit tím, že dne 6. 10. 2019 v 11.05 hod. řídil na silnici I/20 u křižovatky na obec Číhaná ve směru na Plzeň vozidlo BMW 330, RZ X, jemuž byla naměřena měřicím zařízením LaserCam4, výrobní číslo LE 0666, rychlost 197 km/h, po odečtu tolerance 191 km/h, v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost do 90 km/h. V jednání řidiče je spatřováno porušení ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce se při oznámení (předání) přestupku odmítl vyjádřit i podepsat. Byl měřen na místě, kde je povolena nejvyšší rychlost do 90 km/hod. Vozidlo bylo hlídkou zastaveno v obci Úněšov ve směru na Plzeň. Po celou dobu měla hlídka vozidlo na dohled a je vyloučeno, že by vozidlo někde po cestě zastavilo, popřípadě někdo vystoupil či nastoupil. Řidič následně uvedl, že u sebe nemá řidičský průkaz, přičemž poté, co byl seznámen s naměřenou

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

rychlostí, k tomu souhlasně kývl hlavou a uvedl „to půjde do právního, co?“ Na místě spolujezdce s žalobcem cestovala majitelka předmětného vozidla X.

16. Ze záznamu o přestupku obsahujícího sedm fotografií vozidla vyplývá, že výše uvedeným měřícím zařízením bylo provedeno měření vozidla, přičemž v protisměru je zaznamenáno i druhé vozidlo. Naměřená rychlost činila 197 km/hod. v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod. Operátorem byl Aleš Toman, ručním režimem bylo provedeno foto. Ze čtyř fotografií je jasné patrné, že se jednalo o vůz tovární značky BMW, ze dvou fotografií je bez pochybností zřetelně čitelná RZ X, na dvou fotografiích je záměrný kříž měřícího zařízení umístěn mimo vozidlo, na třech fotografiích je bez pochybností umístěn na vozidle, u zbývajících fotografií je toto umístění sporné. Ověřením totožnosti řidiče vozidla bylo zjištěno, že je řídil žalobce.
17. Ověření o provedených zkouškách použitého rychloměru vyplývá z ověřovacího listu Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70136-19 ze dne 8. 4. 2019 s tím, že rychloměr lze používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel. Z výpisu z evidenční karty žalobce vyplývá, že je držitelem řidičského oprávnění, za období od 12. 2. 2004 do 20. 8. 2013 má celkem 12 záznamů o přestupcích, jichž se dopustil v souvislosti s řízením motorového vozidla, z toho pět pro překročení dovolené rychlosti.
18. Ze zprávy Českého metrologického institutu ze dne 29. 6. 2020 vyžádané správním orgánem I. stupně v souvislosti s námitkami vznesenými v průběhu řízení žalobcem vyplývá, že záznam předmětného měření je průkazný. V případě tzv. slip efektu by došlo k deformaci zaznamenaných údajů takovým způsobem, že by je software stanoveného měřidla jednoznačně rozpoznal, údaje by vyřadil a snímek by nebyl vytvořen. Naproti tomu v předmětném případě každý z pořízených snímků odpovídá samostatnému měření, a je tedy možné v řízení pro účely dokazování použít kterýkoliv z nich, za podmínky umístění středu záměrného kříže na vozidle. Navíc předložená řada snímků ve smyslu změn času, změn vzdáleností měření a změn naměřených rychlostí tvoří ucelený obraz, kde jednotlivé detaily navzájem potvrzují svou správnost.
19. Žalobce byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem Ing. Miloslavem Jarošem. Městský úřad Nýřany zahájil dne 2. 12. 2019 po podaném odporu proti uvedenému příkazu správní řízení proti žalobci. K ústnímu jednání nařízenému na den 15. 1. 2020 se dostavil zmocněnec žalobce, který se nevyjádřil. Při jednání byli vyslechnuti policisté, kteří prováděli kontrolu pprap. Aleš Toman a pprap. Jiří Blažek. Oba průběh kontroly popsali shodně s popisem uvedeným výše s tím, že se po změření vozidla za ním ihned vydali, měli je neustále v dohledu, a tudíž je vyloučeno, že by během jízdy došlo k výměně řidiče. Žalobce následně prostřednictvím svého zmocněnce navrhl provést důkaz výsledkem své spolujezdkyně X, jež potvrdí, že v žádném případě nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročil, dále žalobce požádal o přezkoušení rychloměru dle ust. § 11a zákona o metrologii, navrhl provést důkaz výsledkem obsluhy rychloměru, vyšetřovacím pokusem, znaleckým posudkem, ohledáním rychloměru, dvěma videi a odborným článkem. Uvedl, že když byl hlídkou zastaven, tak nevěděl, že má předložit i řidičský průkaz, neboť policisté mu pouze sdělili, že má předložit doklady potřebné pro řízení vozidla. Zazmatkoval a řidičský průkaz nepředložil, ačkoli jej měl u sebe.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

20. Příkazem Městského úřadu Nýřany – odbor dopravy č. j. 2/OD-PŘEST/620/19-3-BB ze dne 8. 11. 2019 byl žalobce v souvislosti s výše uvedeným jednáním uznán vinným z porušení ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona spáchaného formou zavinění nedbalosti vědomé a z porušení ustanovení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, spáchaného formou zavinění nedbalosti vědomé. Byla mu uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
21. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor, následně Městský úřad Nýřany odbor dopravy zahájil správní řízení proti žalobci a dne 31. 3. 2020 vydal rozhodnutí č. j. 2/OD-PŘEST/620/19-14-BB, jímž uznal žalobce vinným z přestupků uvedených v příkazu a rozhodl shodně jako uvedeným příkazem
22. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž následně žalovaný rozhodl touto žalobou napadeným rozhodnutím.
23. Podle ust. § 125c písm. f) a písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku v provozu na pozemních komunikacích tím, že překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více a tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona.
24. Podle ust. § 6 odst. 7 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz.
25. Podle ust. § 6 odst. 8 zákona o provozu na pozemních komunikacích je řidič motorového vozidla povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole.
26. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona.
27. Soud uvádí, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního, tak i napadeného rozhodnutí.
28. Soud posoudil prvoinstanční i napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí přezkoumatelná a je z nich zřejmé, jak správní orgány o přestupku žalobce rozhodly a proč tak učinily. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval odvolacími námitkami žalobce, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná jak reakce na jednotlivé odvolací námitky žalobci, tak i konkrétní úvahy žalované. V případě, že se odvolací orgán ztotožní s důvody rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, není povinen ve svém rozhodnutí uvádět důvody další, či dále jakkoli rozvádět argumentaci správního orgánu prvního stupně.

Teprve v případě, že odvolání přináší nové argumenty a skutečnosti, musí na ně odvolací orgán reagovat. Obsahuje-li však již prvostupňové rozhodnutí svou argumentaci vypořádání námitek odvolacích, nemusí odvolací orgán slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně a postačí, že na ni odkáže. Žalovaný v projednávané věci postupoval plně v souladu s těmito požadavky a zdejšímu soudu proto nic nebránilo v tom, aby správnost úvah žalovaného v rozsahu žalobních námitek věcně posoudil.

29. Soud se s provedeným hodnocením obou správních orgánů plně ztotožňuje.

30. K námitce žalobce, že závěr správních orgánů o zavinění žalobce ve formě nedbalosti vědomé v souvislosti s tím, že nepředložil při silniční kontrole řidičské oprávnění, nemá oporu ve spise ani v provedeném dokazování a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, soud uvádí, že tuto neshledává důvodnou. Žalobce staví svoji argumentaci na tom, že kritériem mezi nedbalostí vědomou a nevědomou je, zda věděl, že řidičský průkaz u sebe má či nikoliv a teprve v případě, že by správní orgán prokázal, že žalobce v momentě započetí jízdy nevěděl, že řidičský průkaz u sebe nemá, jednalo by se o nedbalost vědomou. V dané věci však nebylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně žalobci kladeno za vinu, že u sebe řidičský průkaz neměl, ale to, že jej při prováděné kontrole nepředložil. Žalobcem nastíněné kritérium je tak v této souvislosti zcela irrelevantní. O zavinění formou nedbalosti nevědomé by bylo možno uvažovat v případě, že by žalobce nevěděl, že se nepředložením řidičského průkazu při kontrole může dopustit přestupku dle ust. § 6 odst. 8 zákona o provozu na pozemních komunikacích, o čemž však nelze v této konkrétní věci uvažovat s ohledem na to, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění od 5. 4. 2002 a má již 12 záznamů o přestupcích, jichž se v souvislosti s řízením motorového vozidla dopustil.

31. Žalobce dále namítal, že byl zkrácen na svých právech tím, že správní orgán neprovedl důkaz svědeckou výpovědí jeho spolujezdkyně svědkyně X, neboť ta se mohla vyjádřit k tomu, zda žalobce věděl či nikoli, zda u sebe má řidičský průkaz v momentě, kdy započal jízdu. Ani s tímto jeho závěrem se soud neztotožnil právě s ohledem na charakter přestupku, jehož se žalobce nepředložením řidičského průkazu dopustil a jenž byl předmětem správního řízení a v té souvislosti odkazuje na výše uvedenou argumentaci. Pokud žalobce dále namítal, že výpověď jím navržené svědkyně by byla způsobilá prokázat, zda měl na tachometru opravdu takovou rychlost, která je mu kladena za vinu a zda kontroloval rychloměr, pak ani s tímto se soud neztotožňuje, neboť rychlost vozidla byla objektivně a na jisto prokázána výstupem z rychloměru, jímž bylo provedeno měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem. I soud shledává s ohledem na takto objektivně a spolehlivě zjištěný skutkový stav její výslech nadbytečným. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí řádně zabýval i tím, z jakých důvodů od provedení výsledku této svědkyně upustil. I s přihlédnutím k tomu, že svědkyně opakovaně omluvila svoji neúčast u jednání, její důvod nedoložila a žalobce poté, co byl se zamýšleným postupem správního orgánu, včetně upuštění od výsledku svědkyně seznámen, proti němu nic nenamítal a zároveň mu nic nebránilo, aby zajistil provedení výsledku svědkyně např. mimo jednání, má soud zato, že shledal-li správní orgán žalobcem navrhovaný výslech svědkyně nadbytečným, pak ve své úvaze nepochybil.

32. Další žalobní námitka žalobce směřovala k úvaze o sankci, při níž bylo v neprospěch žalobce hodnoceno místo a čas spáchání přestupku. Žalobce se neztotožnil se závěrem

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

správních orgánů, že s ohledem na dobu spáchání přestupku, tedy dopolední hodinu v den pracovního volna a s ohledem na místo spáchání přestupku, lze předmětnou komunikaci I/20 hodnotit jako komunikaci s vysokou frekvencí ostatních účastníků silničního provozu. Žalobce v té souvislosti argumentoval tím, že správní orgán neprovedl žádný důkaz, z něhož by takový závěr vyplynul a ani neodkázal na žádnou svou znalost z úřední činnosti. K tomuto soud uvádí, že komunikace I/20 je silnicí I. třídy a tvoří jeden z páteřních silničních tahů v zemi, spojuje města Karlovy Vary, Bečov nad Teplou, Plzeň, Písek a České Budějovice a po celé její délce je vedena evropská silnice E 49. Skutečnost týkající se obecně frekventovanosti páteřních komunikací I. třídy je žalobci nepochybně známa a v tomto konkrétním případě navíc i s přihlédnutím k místu jeho bydliště. Skutečnost, že na fotografiích pořízených při měření vozidla řízeného žalobcem je zachyceno i další vozidlo v protisměru, uvedený závěr podporuje, avšak ani jeho případná absence by na závěru týkajícím se frekventovanosti komunikace nic nezměnila. Soud tedy považuje za správný závěr, že nebylo zapotřebí provádět dokazování k otázce frekventovanosti této komunikace a tato byla žalovaným posouzena správně.

33. Žalobce dále namítal, že správní orgán nesprávně hodnotil důkaz výstupem z rychloměru s ohledem na to, že ani na jednom ze snímků není identifikovatelné vozidlo žalobce, není rozeznatelné, jaké vozidlo bylo měřeno, ani na jedné z fotografií nelze prokázat, že by záměrný kříž ležel na měřeném vozidle a výkaz z měření vykazuje zjevné vady. Tyto námitky jsou zcela nedůvodné, neboť jak vyplynulo z fotografií založených ve správním spise, na dvou z nich je bez jakýchkoliv pochyb identifikovatelná RZ vozidla i skutečnost, že se jedná o vozidlo výrobní značky BMW. O umístění středu záměrného kříže na měřeném vozidle na výše popsanych fotografiích rovněž není pochyb. Při úvaze o tom, zda vozidlo, jež bylo měřeno, bylo řízeno žalobcem, je třeba, kromě uvedených skutečností, vzít v potaz i to, že oba ve správním řízení vyslechnutí policisté, kteří provedli měření, uvedli, že vozidlo sledovali nepřerušovaně od změření jeho rychlosti do jeho zastavení a jeho záměna s jiným vozidlem či záměna jeho řidiče s jinou osobou je tak vyloučena. O tom, že sám žalobce si byl vědom toho, že překročil nejvyšší povolenou rychlost, svědčí i jeho chování a vyjádření bezprostředně poté, co byl uvedenými policisty zastaven za účelem provedení silniční kontroly.
34. Co se týká žalobcem namítaných zjevných vad výkazu z měření, jenž dle žalobce vykazuje zjevné vady s ohledem na to, že pod ID akce 25021 je uvedeno, že k tomuto měření došlo 6. 10. 2019 v 11:05:12, přičemž bylo provedeno ze vzdálenosti 261,20 m, přičemž pod následným ID akce 25022 je uveden identický čas měření i vzdálenost, z níž bylo vozidlo měřeno, k tomu soud uvádí, že nemá, stejně tak jako žalobce, odbornou způsobilost, na základě níž by mohl s jeho dedukcemi a závěry kvalifikovaně polemizovat. Z tohoto důvodu soud v plném rozsahu odkazuje na vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 29. 6. 2020 (viz bod 20 tohoto rozhodnutí) z něhož vyplývá, že záznam předmětného měření je průkazný a předložená řada snímků ve smyslu změn času, změn vzdálenosti měření a změn naměřených rychlostí tvoří ucelený obraz, kde jednotlivé detaily navzájem potvrzují svou správnost. Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou a způsobilou vyvrátit či alespoň zpochybnit argumentaci žalovaného či správního orgánu I. stupně.
35. Soud proto s ohledem na shora uvedené konstatuje, že žalovaný řádně a v plném rozsahu přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadené odvoláním žalobce. V řízení

před žalovaným tak nedošlo k žádným vadám řízení a jeho rozhodnutí je zákonné, neboť v řízení bylo prokázáno, že žalobce překročil povolenou rychlost v místě, kde platil rychlostní limit 90 km/h. Tentýž závěr soud s výhradou vyjádřenou v rozhodnutí žalovaného, učinil i ohledně rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud proto žalobu v souladu s ust. § 76 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

36. Nesouhlas žalobce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na stránkách Nejvyššího správního soudu se zdejšího soudu netýká, a proto se soud touto žalobní námitkou nezabýval.

VI.

Náklady řízení

37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. 4. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.